

LA JOVENTUT DAVANT DEL 75è ANIVERSARI DELS NATZARENS

Hom celebra enguany el 75è aniversari de la fundació de la Germandat de Jesús Natzarè. Una notícia així, esqüeta i sense cap més comentari podria semblar, en llegir-la un esdeveniment intranscendent i d'escassa ressonància en els medis ciutadans. I res més lluny d'això. Tot quant es refereix a la Congregació dels Natzarens són fets que han anat emmarcant i configurant la petita història de la ciutat. Aquesta Germandat ha deixat en la vida tarragonina una empremta tan acusada que es fa difícil marginar-ne la seva efemèrides.

Ésser dels natzarens volia dir no tan sols pertànyer a una confraria que tenia cura, juntament amb altres confraries, de l'endegament de la Processó de Setmana Santa; sinó que volia dir també ésser protagonista d'una conducta i uns estils ciutadans notablement remarcables. La serietat, la fermesa de conviccions i el sentit de responsabilitat dels seus afiliats han estat exemplars.

Ara els natzarens celebren el seu 75è aniversari. Veritablement han passat molts anys. Quasi que podríem dir la vida d'un home. Són, de fet, molts anys.

Avui uns homes plens d'il·lusió es preparen per tal de donar a l'acte commemoratiu tota la grandesa i tota l'emoció d'uns cors enamorats de la seva Confraria. Són, la majoria, homes fets, ja grans; de gran temperament i a prova de vicissituds. Són homes de fe; són homes de conviccions fermes i arrelades... però són gairebé tots, homes ja grans. I aquest és el problema.

L'Església té plantejat avui un problema vital, que l'afecta profundament. És un problema, podríem dir, de supervivència. És el problema de la joventut. Perquè, evidentment, no n'hi ha prou en el fet que uns determinats estaments eclesials vagin vivint; no n'hi ha prou de la cura d'uns cultes ni que les esglésies es vegin relativament concorregudes. El problema és la incorporació de la joventut a les necessitats de l'Església; fer que vibri intensament i se senti responsable davant del moment eclesial present. Perquè fins que unes noves inquietuds espirituals no es troben preparades per a rellevar els vells equips, no podem sentir-nos satisfets.

Altrament ni el cofoisme ni la indiferència són sentiments amb els qui hom hi pugui transigir.

Tenim posada una plena esperança en la llarga llista d'Aspirants...

Mn. Josep M. RUE PAU, pvre.